

COMOE

DIA SACRA, CUI TITV-
 lus Ioseph, ad Christiane tuentutis in-
 stitucionem iuxta locos inuentionis
 ucteremq; ritem, nunc primum
 & scripta et edita, per Cor.
 Cröcum Aemsterodami
 ludimagistrum.

℞: Gene. ca. ³⁹ XXIIIX. ⁴⁰ XL, & ⁴¹ XLI

Abstine sus, non tibi spiro.

Augusta, per Alexandrum Vuciffens,
 horn, Anno. M. D. XXXIX. 39

Georgius main of possession

1539
 1539
 1539

DIMETRI.

Hæc scripta nobis, doctaq;
 Et actitata agrè est simul.
 Dum ludum amore patriæ
 Iterum aperimus, nec tamen
 Desunt duo uersiculi.
 Nec actione ephebulos
 Cunctis probatos plurimum,
 Vestris Thalia siccine
 Facundus Atlantis nepos
 Auersus est farinulis?
 Nihil ille iam facit nou.
 Qui sordido lucellulo
 Captus, Stigem colit nigram.
 Umbris studens degeneribus,
 Curat Camœnas nobiles,
 Aureamq; uirtute in nihil.

COR. CRO

CVS AEMSTERODAMVS M.

Martino Niuenio AEmsterodi uirginum

Gertrudensium moderatori me-

ritiff. S. D.

ptime præcipiunt sapientes Niueni Charis-
 sime, optima primum, & ac optimis discens
 da. Vera autem sapientia, nihil esse melius
abunde

EPISTOLA.

abunde nobis sacræ attestantur litteræ, quare huius & primum esse debet & præcipuum studium cum omnibus tum ante omnia Christianæ adolescentiæ. Frustra enim uiuitur nisi recte uiuitur, frustra autem? imo uero maximo nostro malo, ut melius fuerit iuxta Christi de Iuda sententiam omnino non nasci. At uiuendi recte sapere est & principium & fons. Hæc inquit sapiens amicos dei & prophetas constituit. Neminem enim diligit deus, nisi eum qui cum sapientia inhabitat. Sap. 7. Iam uero si subiiciamus paulisper oculis, hominũ uitã, quid ea est omnis, nisi leuissima bulla, aut manis umbra, uel ut significantius ait Pindarus, umbræ somniũ. Ut autem nihil diuturnum aut scelix uideatur, stultitia nostra facit atq; eui breuitas, quum quotidie nunc uita, nunc mors nunc risus, nunc lachrumæ, nunc secũda, mox aduersa assidue se alternent, quare Christus æterna sapietia reuocat nos ab ijs, primum, inquit, querite regnũ dei & iustitiam eius &c. Fingamus nos in æditior in paulisper speculam subduci, ut quondam fratrem suum subduxit Solon, ut rerum infra iacentiũ faciem contemplemur, mox seculi nos etiã pigebit pudebitq; uel potius miserescet. Opes mirantur mortales, quæ quidẽ magno labore queruntur, maiori cura seruantur, maximo dolore amittuntur, ois flagitij & magistræ & ministræ, qd rogo tã de boni habet, an nõ potius mali plurimũ. Vbi inqt Christus thesaurus tuus, ibi & cor tuũ, et, q̄ difficile, q̄ pe-

EPISTOLA.

cunias habet i regnu dei intrabunt. Et ue uobis diuitib.
q habetis cofolatione uestra. Ia qd uoluptas? esca, ut ait
Plato maloru, quid nisi mera insania, dulce uenenu &
blada pncies, que quu isyncera e ois, uel ethnico Poeta
teste, tu etia uxigua, ac paulo mox eternis cruciatib:
luenda. Vae inquit Christus uobis q ridetis nuc, quonia
flebitis. Quid dica de gloria uana & inani? de homini-
bus qui du alijs plus q deo placere studet, du laudari cu-
piunt, & ad homuconu opinionone uiuunt, que no desig-
nat? Vae uobis inquit Christus, quu laudarint uos homi-
nes, & rursus, quomodo uos potestis credere, q gloria
a uobis inuice accipitis, & gloria que a solo deo pfici-
scitur no queritis. Longu hic foret caetera percensere,
que mudus immudu pre se fert sublimia, satis ex his p-
spicere e, q totus error sit mortaliu utq; du umbris ihiat
res ueras amittunt. Huic uero malo maxime adolescencia
affinis e, cuius stultitia comes e, stultitia autem ad interitu
ducit, At sapientia lignu uite est, cuiuq; contigerit, ait
scriptura, beatus est, quisquis nactus ea fuerit, qua, qua
taq; diligentia docet filiu suum sapientiss. Salomō, qua
solicite inculcat & infigit ea, quam studioso comendat
ut nunq in adhortado faciat satis, quasi sapientia amasse
ppemodu perdidicisse sit. Nos igitur utrumq; optime
Martine & docere Christiana pube tu salutare sapienti-
am & ad eandē cohortari cupietes, ad eaq; re no uer-
ba tantu sed multo maxime exēpla, no minus necessaria
q apposita cognoscentes, delegimus ex optimis, nempe

EPISTOLA.

*Jacris longe optimū, pulcherrimūq; Ioseph Patriarche
 exēplū, quod tenere etati gratū atq; iucundū fore non
 diffido. Sapiētiae. n. praeclarissimū exēplū est, & singu-
 lare documētū eius, huius uitā, absolutissimū sapientiae
 exēplū, & paranesin, et pene dixerim exegetesin, sic tra-
 ctauimus dei benignitate, ut nō pauca sapiētiae decreta
 adsperserimus, & ī usum Christianae pubis accōmoda-
 uerimus. Neq; tamen totā beati Ioseph uitā sumpsimus
 tractādū, nec. n. ea unius comœdiae res foret, sed à tēta-
 tione dūtaxat herae, usq; ad liberationē eius ē carcere,
 nec sit q̄ prae ter artē factū cauilletur comico satis ē in le-
 tū exitū rē deducere, ut testatur prae ter graecas nō pau-
 cae Plautinae comœdiae nominatim Capteiuici. Neq; ue-
 ro nouū q̄ putet esse, q̄ instituo, iniquū fuit Christiano-
 norū studiū sacrae poematis celebrare, nō latinorū mo-
 do, ut Prudentij, Sedulij, Iuuēci, Aratoris, & D. Hie-
 ronimi q̄ de Psalterio hexametros uersus lūsit. Verū eti-
 am Graecorū, ut Nōni Panapolitani, Grego. Nazianze-
 ni, & cōpluriū aliorū. Hāc igitur qualēcūq; operā, mi-
 Niueni, publico pietatis studio sumptā, priuato tibi ami-
 citiae nostrae noīe debitā, & puriss. uotis tuis, ut Deus
 Opt. max salutarē esse uelit, cōmēdo, et meritis tuis nō
 uulgarib. dico, dedicoq;. Praecor ut iter sacras musas ac
 Gratias tuas, diu foeliciter uiuas. A Emsterodami, nata-
 li D. Benedicti Anno redempti hominis supra sesqui-
 millesimum trigesimo sexto.*

INVITATIO CVM PERI
cha Comœdiæ.

E Hò Viator, ni molestum sit tibi
Paulisper heic astare, uel morarier.
Iambicos quæso hos legas senarios,
Nouos, uoluptatem nouam qui nunciant.
Perhendite, hora tertia, in foro, bonis
Pubes auibus Aemstelredama aget sacram,
Nouamq̃, nec uisam prius Comœdiam:
Sensis, lepôre, argutijs bellissimam.
Veteres, sed absit inuidia, quæ fabulas,
Pudore, religione, sanctimonia,
Christoq; dignis anteit sermonibus.

Ioseph qua Hæbreus seruiens Aegypto,
Oris decus uirtute commendans, fidem
Seruare pertinax, her. e, falsa, domo
Eiectus Accusatione in carcerem,
Parhone tandem postulante soluitur.
Honoribus cumulatus atq; nuptijs.
Si iudicabis in tuam fore rem, ut bonas
Bene colloces horas, adesto tempori,
Et arbiter nostræ benignus opellule,
Et candidus spectator actiuncule.

DRAMATIS PERSONAE.

Mago seruulus.	Sephirah matrona.
Ioseph œconomus.	Potiphar herus, præfectus satellitum regionum, ut qui etiam præfuerit, tum carceri, tum ipsi præfecto carceris, ut uidere est Genesis quadragesimo.
Lorarij.	Hanno pocillator regius.
Puer.	Gulussa carcerarius.

IOSEPH C. C. PETRI F. AEM^o
sterodami.

PROLOGVS.

Trimetri.

Quod esse foelix omnibus uelit Deus,
Pariterq; faustum, quotquot estis candidi,
Nigros enim nihil moramur, ni prius
Scse abluant. nouæ uoluptatis nouos,
Grege à nouo, sum nuncius uobis datus.
Apporto namq; non Plauti aut Terentij;
Quas asse fictas nostis omnes fabulas,
Vanas, prophanas, ludicras, ac lubricas.
Verum ueram, sacramq; porto, & seriam,
Castam, pudicam, sic ut ipsas Virgines
Dicta, se Musas, ac Mineruam deieres.
Nouamq; iam scriptam recens Comœdiam.
Cui iure, cui ex re, Ioseph nomen inditum.
Nil addo qualis cætera siet. Cæterum

A

4

Vostrum

PROLOGVS.

Vostrium illud esto iudicium. At si ille tamen,
 Merito omnibus omnium eruditorum notis,
 Censentur esse vitæ speculum, atq; eas
 Spectare cuncti gestiunt, dum copia est.
 Nihil minus, idem huic deferri historiae
 Aequom est. ne quid maius dicam, sed uerius,
 Hanc exhibere heic iam cupit, si operam datis,
 Vostri fauore, uostræ ite in spem gratiæ,
 Enceniorum ferias, quibus potest
 Modis, honestatura sacras, auspice
 Christo, simulq; Gratijs fauentibus,
 Autore Cræco, publicæ pubes scholæ.
 Ceterum hoc agamus, huc qua uentum est gratia.
 Ut argumentum differam comædiæ.
 Ioseph fideli pectore reuerens Dei,
 Clari parentis filius clarissimus,
 Pudore plus quàm uirgineo, cana fide,
 Totaq; uirtutum catena præditus,
 Domi malignis fratrum odijs exercitus,
 Et demum ab iisdem uenditus, in Aegyptias
 Delatus oras, seruitutem seruijt
 Satellitum præfecto regionum hero.
 Heic dum gubernat creditam sibi domum,
 Aetate florens lubrica, & forma pari,
 Lubidinosi captæ amore amplexibus
 Heræ petitus, nescijt corrumpier.

Fugiens,

PROLOGVS.

Fugiens, relicto quo prehensus pallio est.
 Quod recipienti se domum illa coniugi
 Prætendit. immerentem Ioseph criminans.
 Eumq; falsis percitus queremonijs
 Herus, profundo mancipat mox carceri.
 Annis ubi duobus, aut eo amplius,
 Clausus, profecta regi dum diuinitus
 Interpretatur prodigiosa insomnia,
 Et missionem, & rem parit sibi simul,
 Dei fauore, & auspicas nuptias,
 Sic uincere animum sucti, quàm quos animus, hi
 Maiore semper post triumphant gloria.
 Adeste sacri, res sacra est ut maxumè.
 Prophani adeste. res prophana est, sed sacrè
 Tractata, quæ reddat sacros, lubentibus,
 Ut par est, auribus recepta, ac mentibus.
 Omneis proin² opere maxumo oratos uolo,
 Linguis faucte. & rem totam pernoscite.
 Quòd comicam si forte quis licentiam
 Pedum putarit incessendam, huncce moneo,
 Faciat ne intellegendo ut nihil intellegat.
 Extant bonorum exempla, qui cunctis placent,
 Plauti ac Terentij. quibus, alijs idem
 Licere facere, quod illi fecerunt, puto.
 Quorum emulari præstat negligentiam, ac
 Morosulorum obscuram diligentiam.

PROLOGVS.

Quos ut quiescant potius, & faueant, rogo,
Nouo, pioq; puerilem pietatulam
Iuuandi publicè studio, & mores bonos.
Quàm, ut tam religioso oblatrent negotio,
Superstitione liuida. & ueteri, in noua
Re, uerbo ut utar, dent crescendi copiam,
Nouarum qui spectandi faciant copiam.

PROTASIS COMOEDIAE

ACTVS PRIMI. SCENA I.

Trimetri.

M A G O.

T dura res est Dij, seruum pro
libero
Esse, alieni simul iuris et iniurie
Iniquos adeo dominos hoc seclis
tulit

Noctes diesq; plus satis usque est, & super.
Quo facto aut dicto est opus, quietus nescies.
Aequom an iniquom imperent, nihil iam pensi habet.
Quodcumq; collubitum est, licere postulant.
At olim heris tum, quom meliora tempora
Fuere, humanitatis certamen fuit.
Non, ut nunc seruos eodem, quo mulos, habent
Loco. Verum illud duplicat molestiam,

Morosiord

COMOEDIA SACRA

Morosioris fortè seruom esse domini
 Si contigit, Deo irato, quales ferè
 Pleriq; Cæterum multo ille miserrimus,
 Heram morosam ferre quisquis perpetim
 Cogitur, itidem ut nos hancce, iurgijs sine
 Modo modestiaq; quæ scattet muliebribus.
 Nulla adco ex causâ. rixarum ipsa autor sibi.
 Quocirca me foras eduxi ex ædibus
 Parumper, heic ut nauseam leuem, modò
 Intus conceptam, quæ quidem quam commodis
 Pridem esse moribus solet. nulli grauis?
 Herus sed postquam liberius cepit suis
 Iam pridem inseruire officijs, domo frequens
 Abesse, Hebræi fretus œconomi fide,
 Aut bile oportet, aut amore percitam.
 Sed comprimenda uox est, atq; oratio.
 Crepuit fores. mirum ni ipsa exit. ut nihil
 Quietì loci relictum? eccam, ipsa adest tibi.
 Utinam mihi heic esset quò me præcipitem darem.
 Iam iurgeo enecabit credo, imò scio.
 Proin ocyus hinc me ut intrò conijciam, optimum est
 Nam si responsam, irritam magis.

Hic sena-
 rius persi-
 citur ini-
 tio scenæ
 isequētis.

ACTVS PRIMI SCENA II.

Trimetri.

Sephirach.

Mago.

Hem

COMOEDIA SACRA

HEm, quid rei
 Tibi heic cessator? iam ne missus obsecro
 Manu? quid heic monstri alis? Mag. Ehò, dixin'
 hoc fore?

Seph. Hoccine agis, an non? M A. Ego uerò isthus
 mea domina, Seph. Vt

Te Iupiter Dijsq; omnes perduint scelus,
 Quo nullus est scelestior qui uiuat hodie,
 Nequeon' ego te interdictis audientem meis
 Facere? abi intrò, & quod factò opus est, face. ni ue
 Cerebro heic tuo uias dispergier. Mag. Lubens. (lis

ACTVS PRIMI. SCENA III.

Tetrametri Iambici, partim Acata
 lectici, partim Catalectici.
 Sefhirach.

PRò Dij immortales, quod genus hoc hominum?
 quæ hæc coniuratio est?

Vno omnibus animo unū æquè studium est, esse aduor
 sos heræ?

Iam ne abijt ille? dicere heic quiduis licet? nimis malæ
 Ego hunc metuo. né mihi ex insidijs uerba imprudenti
 duit.

Circumspectator, cum oculis emissitijs. ita usq; me
 Obseruat malus, ah Ioseph, Ioseph, qd ego nūc te laudē?

COMOEDIA SACRA

Vt dissimilis es seruorum aliorum: sane nunquam
quidquam

Ita magnifice dici potest. uirtus quin id superet tua.

Quæ mentem animumq; excantat mihi, profus ut obli-
ta sim mei.

Non ista uolgaris spe metuque offitium facit, quæ
suum.

Verum germana, uero quæ studio facit.

Senariis

Sed mihi nimum proba, aduersus animi sententiam mei

Vel proxumè quã grauitè appellanti respondit, Deũ
Scelerum esse uindicem, nullum quem prætercat flagi-
tium?

Atqui maiores his sunt ignes, uerbis quàm qui extingui

Queant. respondet par uirtuti formæ, plusquã humana,
Conueniunt mores diuini, morumq; amabilis gratia.

Tum index ingenij, animique speculum, oratio, quàm
cordata?

Quid uerbis opus est? nihil potè suprà. credo equidem
uirtutem

Vnã & naturam, in hoc certasse ornando, quid quæ
possent,

Vires periclitari suas uoluisse. ut non pudori

Mihi esse iure debeat, uni huic culpæ sucubuisse.

Nequeo durare. tantum mihi in pectore amor facit in-
cendium.

Qui amarore et mœrore me implet nimio. perij. at ipsa
Sperabã

COMOEDIA SACRA

Sperabam infelix, & gratiam inituram ab eo. mihiq;
 Fautore tam obuiuo sic deuincturam, nihil ut quidquam
 Recusaturus esset. quis etenim seruos homo tantam
 Benignitatem herilem non cupide amplectatur, atque
 Etiam bene secum esse actum dicat? imò non magnæ
 ducat

Felicitatis loco, heram habere supplicem sibi suam?
 Quid igitur faciam? quid restat miseræ mihi? eheu,
 nequeo

Quin lacrumã. quanto minus spei est, tãto magis amo
 Nulla est me miserior. domi quæ quod amem assidue ui
 deam,

Neq; potiri liceat. nec qua uia sententia eius
 Flecti possit scio. sepe iam eius tentauì animum, sepe
 Prehensum solum adorta, monui cum bona potius mihi
 Ut obsequeretur gratia, quam cum mala frustra
 omnia.

Repulsa spreta rursus illi supplex fiam, qui precibus
 Magis indurescit? meq; aliarum ex moribus extimari
 Patiar. iniuria quibus amorem addit miseré? non fa
 ciam.

Et si me amor grauiter tenet. potius me ita compa
 rabo,

Non perpeti superbi fastidia. quod utinam possem,
 Nihil prius. neq; fortius. magis lubet putare,
 Haud obstinatione mihi negasse, sed pudore.

COMOEDIA SACRA.

Illud cogito, si forte tandem expugnari queat, tanto
Deinde in amore futurum mihi constancio-
Experiar itaq; etsi iam sepe me spes hæc frustrata est.
Deos quaeso benignus erga me ut sit. quod cupiam ne
grauetur.

Aggrediar blande, ac benedice, spero emollescet.
satis ne

Sic culta incedo? satim hæc me uestis decet? dedi equi-
dem

Operam sedulo. ita poliendo atq; ornando hunc contri-
ui diem

Vah, salus mea seruasti me, optumè ipse exit foras
Diem festiuom, & amœnitatis plenum hunc. ô faciem
bene

Pulcram. quantum ore egregio decus enitet? quæ gra-
tia?

ACTVS PRIMI. SCENA IIII.

Trochaici tetrametri, catalectici.

Ioseph, Sephirach,

Hic heram astare aiebat Mago, atque eccam.

Seph. Nunc est mihi

Adeundi ad eum tempus, accessero. Ios. Quid huic
hæc est rei?

Seph. Dij mihi uortant bene. Ios. Pax tibi hera;

Seph.

COMOEDIA SACRA

Sephirach Ioseph mi, maxumè

Animo exoptate meo, mea uita, mea uoluptas unica.

Ios. Ecce autem iterum. Seph. In quo uno, spes opesq;
sunt sitæ meæ

Omnes. Ios. Eia. Seph. Per, ego te Deos, oro, misereat
mei

Te, cuius tibi potestas summa seruandæ datur.

Ios. Missa isthæc face. Seph. Quid? missa? ò Ioseph, Ios
seph, utinam mihi,

Vtinam esset pars æqua amoris tecū. Ios. Ah odio me
enecas

Seph. Ità ne odisse tibi uideor, amore quæ pereor tui?

Ios. Obtūdis. an ego quæso, toties de eadem re audiā?

Equidem te alia de causa adij, si pateris. quòd mihi tua

Intus opera sit opus. Seph. Et mihi heic tua mea amœ
nitas.

Ios. Si quid uis, æqui ac boni, tua est. utere atque im
pera

Si quid honesti est, non defugiam auctoritatem.

Seph. Hem, dignior

Fuit ne quisquam amore quid esset? non humanum est
per deos

Credo. nec mirum, si te mihi difficilem præbeas,

Tam bellum, atque præclara uirtute. Ios. Ne te lōgus

Amor, ac ueritas prouehat. Seph. Hau, sic est. uera
prædico.

Ios. Si

COMOEDIA SACRA.

Ios. Si quid istiusmodi est, Dei munus id est, non mihi
Ad alienam datum iniuriam, sed ad honestatem pro-
priam.

Seph. Hei, quid, formose auertis ocellos istos, solis mihi
Huius luce gratiores? aspice in me: ita te beet

Semper amor. Ios. Decet non animum habere modo,
sed oculos item

Continentes. Seph. Eia. nihil nimis. summa uitio nihil
Interest uirtus. decebat te quidem prioribus

Neutiquam repugnare precibus meis. tum, quod tibi
Hera sum, quæ imperare meo pro iure possum, & co-
gere,

Quæ uelim, ut facias. tum, quod uehementi capta amo-
re tui.

Qui mihi tantum abest ut se remittat, ut magis ac ma-
gis

Crescat indies. neq; iam par esse diutius queam.

Meq; cogit dignitatis obliuiscier meæ.

Tu contra, obliuiscere modo conditionis mihi tuæ.

Et quod ultro defert domina, uotis etiam, si sapis,

Optandum, accipe, dum tibi copia est. dumq; ætas fert
tua.

Quæ tua forma sit uides. Ios. Formæ atque ætatis
gloria,

Fluxa & fragilis est, uirtus demum una clara æter-
naq;:

COMOEDIA SACRA

Vera forma est, oculis quæ placet Dei, quæq; prouocat
Ad honestatem. non quæ mentes lubricas mortalium
Sauciat. sed non est consilium heræ. Seph. Cur non lux
mea?

At quæso, in rem hoc tuam erit. Ios. ut quidem emo-
riar, prius quàm eò

Dementiæ ueniam. Seph. Quæ hæc pertinacia est? non
credidi

Equidem adeo inhumanum fore. eodem tu nempe, ac
cæteri,

Ingenio es. qui semper muliebri lubentes sunt malo.
Obsequere sane, ac corrige, quod pridem peccasti. nouas
Nec preces expecta. hæc decet istos mores tam ama-
biles,

Istam formam ita liberalem, istam deniq; animi indò-
lem

Docet Adeo generosam, superbia, ne in principe quidem uiro
hoc iudi Tolcranda satis. Ios. At decet cōstantia, neque morib.
cium Ta Conuenit, nec legibus Hebræorum, ut alicnum thorum
mar Ge- Violent. sed prima tuendi pudoris cura est. integri,
nesis. 39. Nuptiarum fœdere iungantur sponsis ut integris.
Ne tu igitur mihi, quem amare dicis, noceas. sed sine
Quam tribuit Deus sortem, tueri. Seph. Imò, ita uolo,
respice

Seruitutem tuam. Ios. Equidem corpore seruos sum,
non item

Animo

COMOEDIA SACRA

Animo hoc me, haud illo, metiri par est. & tuū qu oq;
Si respicias animum, potius quā istam, quae te huc
impulit,

Conditionem herilem, & foeminae tibi laudem probe
Auferas, & mihi demas molestiam. quotidie

Qua me obtundis miserē. nam uel sermones isti tui,

Lapides mihi uidentur meri. unde estumes licet,

Quanto res sit ipsa odio, neq; iniuria. non mihi,

Ne quid erres, seruitute cessit extinctus pudor.

Sape indignum quae praemit uirum. proinde istam pre
cor,

Exue mentē mea hera. spēq; consequendi omnē abijce.

Quae quidem, ut temere sumpta, huc te cupidinis per-
pulis,

Ita penitus abiecta, in tranquillū cito restituet statum.

Quā multas fuisse nobiles matronas credere est,

Quae forma captae aliena, tamē animo tēperarint suo.

Nec turpi uoluptati decus pudoris cesserim?

Iudicium, non affectum, qui semper inconsultus est,

Adhibe in consilium, finem respice. nec tam considera,

In praesentia quid, quā quid semper placiturum siet.

Nunc uelle iuuat. mox uoluisse pigebit. at quanto qui-
dem

Satius, eas cupiditates proponere in animo sibi,

Quas & expetere honestum sit, & assequi praeclarū?
illud

COMOEDIA SACRA

Scitum est, non admittere, quidquid corrigi nunquam potest.

Nulla reparabilis arte, semel laesa pudicitia est hera.

Seph. Facile tu isthuc fabulare, mei securus. ast ego

Sentio misera. non potis est. nam si tam tibi amare graue est.

Quid mihi sit amare cogita. emoriar nisi impetrem.

Ios. Isthuc sanè, præstat, quam sese scelere nefario

Commaculare. Seph. At uulgò id faciunt. uitium commune omnium est.

Ios. Ut sit, tanto nos eam maculam effugere gloriosius.

Cogita tibi matrimonij non uiolandam fidem,

Nec mihi seruitij. talem etiam maritum ne utquam

Fallendum tibi, neq; mihi herum, de me tam meritum bene.

Quod si cogites, remittas iam me onerare iniurijs.

Ei ne ego tantum malè gratus reponam contumeliam,

Pro immortalibus eius beneficijs? tum uero pefumo

Peior, ac malo quouis dignus siem. Seph. Amandus is quidem.

Digna qui præmia præclaris meritis reddiderit tuis.

Sed beneficium promeruisse, rettulisse gratiam est.

Neq; nos nihil meriti sumus. at enim illum facile latebimus.

Ne quid te hoc sollicitet meticolose. Ios. At non Deum, neque

COMOEDIA SACRA

Latebra ingenuo impunitatis spes, sed innocentia est.
Ad con me ignauom putas, aut porrò ingratiū, aut per-
fidum,

Aut prophanum, ut neque benignitas me neque pudor
neque

Religio commoueat? neque commoueat ut seruem fi-
dem?

Tum, noui probé heri animum. aduortit grauitèr, quæ
non censeas.

Seph. Oh, illé ne, qui ipse me negligit? nequid uereare.
mihî

Isthuc curæ erit. Ios. Et mihî quidem, ut necauere
quod queam,

Stultè admittam nam. Seph. Hæu, nunquam ne concedes
mihî? frequens

Solitudo domi. illius porro quotidiana absentia.

Pax, & si quid maxumè subsentiat, putabit eo

Te mihî charum esse, quod ipsi intelligam esse charū.
ita

Vt uirtus meretur tua. Ios. Decet ingenuum sincerio
tas

Sine fraude, etiam si latere possit. nam sibi reus

Quisq; est, prius quàm alijs. Seph. Olim isti uirtutè
quondam fuit

Laus apud seculum prius. nunc hoc, aliam iam uitam
affert, alios mores postulat. Isthuc sapere est, nunq̄ ita

COMOEDIA SACRA

Offirmato esse ad uitæ institutum animo, quin suadea
 Si conducibilius res, ætas, aut usus tibi,
 Amplectare. Ios. Quin, cum turpitudine esse nihil po-
 test,

Conducibile. Seph. Ohé, nè tam seuerè quæso. oculos
 age

Horsum in me tuos deflecte mea lux. intuitum simul
 Et Basiolum largire. isthuc ut fas sit pignus tui
 Mihi ferre. Ios. Atqui tu illud scito, flamma fumo est
 proxima.

Seph. Hoc nihil dicis. ab nunquam cresces. nescis obse-
 qui.

Ios. Nil laboro crescere per flagitium & turpitudinem.

Seph. Hei,

Ne tam offirma. acerbum hero funus facies. nisi tui
 Mihi copia sit. exorem sine. gerito amâti morem mihi.
 Ita herum industria, me obsequio demerueris. & gra-
 tiam

A me solidam, perpetuamq; inieris. ac bene stabilem.

Ios. Auortat Deus, ut animum humani fauoris gratia

Ad malas unquam adducam partes demēs. potior bene

Natis institutisq; esse debet semper ingenijs,

Ratio honeste uiuendi, quam gratiosè. Seph. Ah de-
 sine.

Frustra tu isthæc fabulare, quæ mihi animū accendunt
 magis.

Si unquam

COMOEDIA SACRA

Si unquã erga te animo esse amico mi Ioseph, sensisti, uti
 Hanc mihi unam gratiam des pro illa, nũc ego te rogo.
 Misereat te mei, bis miseranda, & amantis et scemine:
 Quod ego te per has lacrimas oro, & Genium tuum.
 per mala

Mea, quorũ tu unus potes esse leuamen. Ios. Ah, nẽ me
 obsecra.

En, dominus meus cuncta meæ fidei mandauit, mihiq;
 In manum adeo tradidit, omnium ipse securus. neq;
 A mea quidquã exemit potestate, extra unam te hera.
 Qui tandem ergo, in animum inducere poterò tantum
 mali.

Vt peccem in Deum?

Mono

Seph. Quod gratis datur boni amittere Ioseph, insci-
 tia est. meter

Ios. Atqui isthoc bono nihil peius, nec est mihi, nec tibi
 Sed nusquã me auelles, sat habeo offimatũ isthuc, Deo
 Excelso fractus. Seph. Miseram me, ergo disperij. hei
 mihi.

Ioseph, Ioseph, prò, prò ego iniquis nata fatis. siccine
 Decipis me, ita blanda fronte dirũ adeo animũ tegens?

Ios. Imò tu me decipis, nam ego tibi nihilo aliter sum,
 ac fui.

Tu, mutatis moribus, iniuria pro beneuola es mihi.

Seph. Ingrate, nunc ubi beneuolentiam meam

In te sensisti claudier?

COMŒDIA SACRA

Ios. Non equidem eò dico mea hera. sed quod quotidiana
nis tuis,

Tetra.
Iambi.

Surdas iam aureis reddidisti mihi. appellationibus.

Seph. Crudelis, quom tam commodum conseruis præ-
bas tuis,

Egon^s una tam durum experiar? an me in misera peri-
culum

Facere uis, grauitas et inhumanitas quid nam possit
tua?

Trimet.
Iambi.
Tetra.
Iambic.

Si amore non flectare, senties quæ odium ferat meum.
Vel ex coacto, amorem explebo meum tamen.

Ios. Amor affecto exhibetur, haud ui cogitur.

Seph. Vltro ad uirum quærelam deferam. Ios. Falsam
Seph. Quem sic tibi

Incensum reddam, ut ne restinguas, lachrumis si extil-
laueris.

Ios. Non sunt isthæc iam, amantis dicta. Seph. Senties
iam, quæ siem.

Virum si noui, debitas scelestus hero poenas dabis.

Ios. Miseret me tui, Seph. Ten, me irridere inultum
seruom hominem sinam?

Mortuam me malim. Ios. quod serundum erit feram.
deniq; animam

Potius relinquam. Seph. Itun^s solido ex adamante pe-
ctus est tibi,

Vt neq; lacrumis, neq; precib. neq; precio flecti queas?
Vide

COMOEDIA SACRA

Vide quid agas. Ios. Stat sententia. Seph. Nimis præ-
fractus es. Ios. Mihi

Sum. Seph. Imò uero mihi misera. merito haud meo.
Sed per deos, si quis præcibus locus, caue. neu me ade-
geris,

Vt talis in te fuero Ioseph, qualem neutiquam uelis.

Ios. At tu caue commiseris, ut ipsa talem te mihi

Exhibeas, qualẽ neutiquam decet probam. Seph. Hei,
cur ita

Apertè indicas malitiam? saltem lactares spe aliqua.

Ios. Haud meum est.

Seph. Si non ames, tamen odium tegeres, sed quid stulta
hunc rogo?

Satis ne fastidit mei? ò facinus indignum. nunc ego

Et illum scelestum esse, & me miseram sentio. nec quid
agam scio.

Abeo intro, quando proficio nihil. tu uideris scelus.

ACTVS PRIMI. SCENA V:

Tetrametri Iambici, acatalectici.

Ioseph.

A Bist. Deum immortalem, ut insanũ est amare?
prohibeat

A me Deus tantam amentiam. sed quantum intellexi
modo

B s

Eius

COMOEDIA SACRA

Eius sententiam, aliquid hæc mhi conficiet mali. neq;
 Quid agam, aut quid consilij capiam scio, si huic obse-
 quor, Deum.

Offendo sin' repugno, huius minas timeo, noui probè
 Ingenium mulierum, uehemens in utranque sic partē
 nimis,

Sive in amorem, siue in odiū. neque Deum, neque ho-
 mines respiciunt.

Nec æqui ratio ulla constet aut boni, dum quod student
 Effectum reddant sibi. sed quid mea? quid timui autem
 belua?

Præter culpam & peccatum, nihil homini accidere po-
 test graue.

Quid uis satius est perpeti, quàm uirtutē relinquere.
 Cedat quod cedere æquū est. appetitus rationi pareat.

Voluptas uirtuti, corpus animo ancilletur uile suo
 Né sic insaniam, ut tranquillam recti conscientiam, &
 Quietam mentem, maxumum utrisq; in rebus solatiū,
 Turbida & inquieta permutem. Tum, castitatis usque
 sunt

Amplexus dulces. mellis plurimum, fellis nihil tra-
 hunt.

Amoris contra etiam mel, sel merum est, ex uero si
 estumes.

Lubido, ut auaritia, inexplebilis est. melius que caue-
 tur haud

Experta

COMOEDIA SACRA

Experta, non sic mei me assuefecere parentes, ut thori.
Subseffor alicui fiam. Verum pudicitiam, simul
Pudorem rectum, et sedatum cupidinem, Dei metum,
Benefactorumq; amorem docuere, et fidem. Ego ne er
go domum

Eam, in qua clementer a deo sum habitus ac liberali-
ter,

Incesto polluam impius? perij. hanc ferat uirtus no
tam?

Nimis ignauos sim, si, quom fratres, ob sororis liberae Gene
Puella raptum amoris uiolentia concubitus, nuptijs lis. 34.
Pensandum regijs, uiris ad unum caesis, reliquam
Spoliarunt urbem, ego tantum facinus mollitia admit-
tam mea.

Si obliuiosior sum, uel locus hicce redigat in memori- Gene
am, lis. 12.

Seuerè castigatum à Deo Parhonem, cum domo sua
Ob uerbum Saræ proauie meæ. O uicini Abimelech Gene
Simili in re coërcitam uoluntatem. Quid Noach ille, lis. 20
generis

Nostri orbisq; instaurator? ac Loth item aui patruelis
mei?

Nonne inter omnis summam turpitudinis licentiam 2. Pet. 2.
Honestatem sanctè tutati sunt? nec illum totius

Exemplum mundi fregit, hic contra regionis uitia Gene. 6.
Totius tenuit sanctitatem? proin ille diluuiò à Deo est Gene
Ereptus lis. 19.

COMOEDIA SACRA.

Ereptus, hic incendio. non ego nunc primum scilicet
 Aduorsa ferre didici. sed quidquid feret deus, cui
 Sic est placitum, feram usque, & perferam, ipsius ope.
 fortiter

Malum qui patitur, idem post potitur bono.

Sed sic uerba hęc facio, quasi negotij nihil siet.

Ibo intrò. Hei, quã timeo, quorsum hęc reseuasura sit
 mihi?

Ita obstinate operam dat. ut me illiceat, ò Deus, tibi

Me commendo, & salutem meam. quæso impium cupi-
 dinem

Compeſce domine, & me adiuua, ne animũ labefactet
 mihi.

ACTVS SECVNDI. SCENA I.

Trimetri.

Intus.

Perij misera, uæ mihi, uostram fidem obsecro.
 Properate. ferte auxilium imbelli foemine.

Joseph effugiens,

Sancte ò pudor. quæ hęc est audacia? hoc cine
 est

Muliebri factum, aut inceptum? hoc cine officium

Heræ? modò ut introi, forte illa solitudinem

Nacta

COMOEDIA SACRA.

Nacta, ferox, pallio me apprehendit. ad se trahit.
 Procax & importuna lubido est. tum, impotens
 Autem foemina. si pergas aduorsarier,
 Ex insana insaniorem facias, sentium
 Similis est. quem quem attigerit, malo aut damno affi-
 cit.

Atq; illud ipsa discit experientia
 Semper, cni cum illis res incidit. itaq;
 Cuius finem haud uidi, abrui negotium.
 Vestem amisi. pudorem sed mecum extuli.
 Nudus non est, nisi culpa quem nudauerit.
 Pudicitia, decus ipsa suum est. Videlicet
 Quae extra nos, nihil ad nos. animi demum bona
 Solius, & propria sunt, & aeterna. fuerit
 Sanè, fuerit patientiae, haecenus improbas
 Tulisse preces, seruitutis respectu meae at
 Tam apertam ferre contumeliam, mera
 Quidem sit ignauia. mori me satius est.
 Dum uerbis egit, uerbis uerba rettuli.
 Nunc ita tulit necessitas, res ut forent
 Referendae rebus. inuitus feci. nisi
 Quia necessum fuit, nam quid agerem, nisi
 Ut me, quam minimo possem, captum redimerem?
 Sed quum cogito, succensere illi, iniurium
 Me sit quando otio perpetuo, fomite
 Nimirum summo amoris, corruptae nihil

Quod

COMOEDIA SACRA

Quod faciat superest, præter amare. cæterum
 Mibi nulla iure sit peccati uenia.
 Utinam hoc sit defunctum modò. Vnde quomodo
 Me expediam incertus sum, ita subito obiectum est
 mihi.

Neq; cunctandi copia est. herus iam aderit scio.
 Peiore non potest, res quàm in quo nunc mea est,
 Loco esse. Vah, nunquam seruorum æquè ac modò
 Mibi dura uisa est conditio. papæ. quæ illa
 De me iam confictura hero est, ut uidi eam
 Esse habitam? imò quæ non confictura est: satis
 Eheu constat, quàm amari sint in fœmina
 Stimuli, lubido & ira, quæ uiros quoq;
 Quæ non audere scelera cogunt? quid igitur
 Faciam? aut quamnam causam afferam? dicam
 ordine

Vt res habet, meq; expurgem? minimè opus est.
 Neq; placet, tantas ut turbas domi excitent.
 Quod sanò nolim, maxumè heri causa mei.
 Scitum est profectò, & in medijs malis ea
 Sapere secum, quæ sapere est opus, tum, ipsum id malè
 Metuo ut credat mihi. soli, ætate lubrica,
 Et indulgentia tanta. sat est Meum
 Fecisse officium, si non id fama approbat.
 Tacebo. & si mihi magnum ex hoc malum scio
 Paratum. præstat suum tolerare incommodum,

COMOEDIA SACRA

Quam malè alienum labefacere commodum.

Illiberalis prorsus est animi, sui

Studio, alienam extimationem ledere.

At, ac, eccum. herum uideo. actum est, nisi quid opis

Deus

Dat, disperij. abeam an maneam, adeam an fugiam

Incertum est. una hæc spes est, quidquid accidat,

Dei sumus. postremò, quandò conscius

Ego sum mihi, à me culpam esse hanc procul, nihil

Mali accidere, innocentia incolumi, potest.

ACTVS SECVNDI. SCENA II.

Tetrametri trochaici, catalectici.

Potiphar.

Magnam sibi quietem comparauit, seruum qui
bonæ

Frugi comparauit sibi. per quem, præsens absensque
item,

De fecato esse animo possit. uti ego, quom Ioseph meum

Emi, felix, de Ismaëlitis negotiatoribus.

Qui mihi iam inde, usque seruijt obsequenter maxumè.

Iuxtaq; fideliter. atq; ex animi sententia meci.

Nec minus etiam, quod uel primum puto, feliciter.

Vt, quo cum Deum esse. prosperantem cuncta sub ma

nus

Eius

COMOEDIA SACRA

Eius, sensi. Itaq; feci, ut iusta illi apud me seruitus
 Esset. neq; adco indigentiam desiderare meam.
 Nec benignitatem posset. ac deniq;, cunctis eum
 Præfeci, otioso mihi ut esse liceat, atq; animo obsequi.
 Sic uita est. heris morigerus esse, eorumq; per omnia
 Inseruire commodis, incommoda atq; iniurias
 Omneis conseruorum ferre, & tegere contumelias
 Sibi studio habet. nulli lædere os, aduersus nemini,
 Compositus, pudens, modestus, placidus. scire est libe-
 rum

Ingenium, atq; animum sic fiet modò, ut nunc est, quæ
 so Deos

Deasq; omneis. Atqui hic profecto captus, est rarissu-
 mus.

Id genus quis sortiatur ut seruom. contra improbum
 Et seruom frugi malæ, nihil est negotij ubilibet
 Nancisci. qui ad heri fraudationem demum, callidum
 Ingenium gerunt. in quibus hero nihil quidquam est
 præsidij,

Si absit uspiam, aut ubi si cesset. Itaq; iam heris quidẽ,
 Penè tanquam agris ex medicorum præscripto uiuens
 tibus,

Vix pedem, miserum, efferre domo conceditur. Ab hac
 ego

Expediui me molestia, pariter ac rem meam
 Constabiliui. Tum, est et alterũ, unde iure mihi placeã.

Quod

COMOEDIA SACRA.

Quod habeo uxorem ut uolo, placidam, probāq; quæ
me amat,

Et magni facit, suos pudicæ itidem ut uiros solent.

Quàm ego contrā amo. Proinde duas has res habere
me,

Præter alios præcipuas arbitror. uelit Deus modo,

Vt sint perptuæ. Sed quid hoc negotij est?

Proh Dij immortales, quem conspicio exanimatum, ex
peditum,

Pro foribus? est ne hic ipse, quo de agebam? & certè
is ipse est.

Perij. hoc quid sit uereor. nequæo satis mirarier. neq;

Conijcere scio, mihi nescio quid animus præfagit mali.

Senari
us. Iam;
tetra. cas
talectici.
acatales
ctici.

ACTVS SECVNDI SCENA III.

Iambici, partim tetrametri. catalactici &

acatalectici. partim trimetri, admi-

stis trochaicis quibusdam.

Ioseph.

Potiphar.

Mago.

E Heu. nec quid agam, neq; quid huic respondeā
scio, & pudet

Carere lacrumis, in maxima subito redactum

Has calamitates. quas oculi, mentis bene conscia testes,

Recusant fundere. nisi, sic faciam ut constitui.

C

Potis

COMOEDIA SACRA

Poti. Per tempus aduenio. Hem, quid isthuc obsecro est
mali? fatm

Salue? dic mihi, siles mi homo, atq; ora pudibunda con-
tegis?

Quid est pudendum? Hei mihi, quid me absente turba-
tum est domi?

Quid sic ingemis? ecquid taces? diuinus haud sum nec,
nisi

Audiero, cognosce queam. Heus, heus, prodito aliquis
actutum.

Ios. Here mi. Pot. Quin dic, quid est? Ios. perij. Pot.
Dij melius faciant. sed

Troche. Quid peristi? quidquid est, cloquere age ocyus mi t.

Ios. Ab. Pot. Quid ab? ingenuè mihi fatere, uti so-
les.

Haud clam te est meus in te animus ille amans tui, &
propensior,

Scito, ceteris quàm erga suos esse famulos solct.

Ios. Fateor mi here. & immortales tibi gratias habeo,
atq; ago

Iambi. Mag. Præsto sumus here, si quid uis. Pot. Quæ noua
tetra. res domi? quæ res noua est

Trime. Quæ sô? tacetis? Hem, quid tandem hoc est rei,
Quòd mihi eodem omnes sitis affecti modo?

Ios. Mi here, equidem id te arbitrari, quod res est, ue-
lim.

Quid

COMOEDIA SACRA

Quidquid huius factum est, culpa haud factū est mea. Tetras
Sed ita tulit necessitas, in cum res redierat locum. meter.

Pot. Que, malum, res?

Cesso hinc ire intro, ut hoc quàm primū, quidquid est. Tetras
certum sciam? meter

Vos istum asseruatum curate mihi tamen.

Epithasis Comoediae.

Trimes
ter.

ACTVS TERTII. SCENA I.

Iambici trimetri, admistis tetrametris quibusdam,
tum acatalecticis, tum catalecticis.

Potiphar. Sephirach. Ioseph.

Lorarij.

PRò Deum atq; hominum fidem. ex illon^r tam illi Tetra.
berale esse facinus acatal.

Ortū? Seph. Sic res habet ut dixi mi Domine. uel hoc
ce pallium

Documento est, ipsiusq; fuga, & tota clamoris testis
mei,

Vt audisti familia? Pot. Me miserum, ut nulla homini
est felicitas

Diuturna in uita? quin si Leti quid euenit, illico

Acerba multa se cumulant. quae mihi nec opinami acci
dunt.

Euge serue bone, columen uero familiae.

Trime.

Cui maxumam habui fidem. tun' illa scelus? t. erā? aut

C 2 Me

COMOEDIA SACRA.

Me adeo dignum putas, quem illudas? Ios. Occidi.
 Hem, mortuus quam uiuos nunc sim felicior.
 Seph. Nimia illa licentia euasit tantum in malum.
 Non te ille uirum, sed sceminam retur. Pot. O nouam
 Audaciam. quid ais impure? an non est uiri
 Isthuc scelerati prorsum, & perditum? Seph. Ista ne
 Indigna, & intolleranda, quaeso per Deos?
 Io.. Tacen' tu? Seph. Minitatur etiam carnifex.
 Mirum, ni quod concinnat iam mendacium.
 Caue isti quidquam credas mi uir, qui, in malis
 Ut sit, quæ conferant sibi, loquetur. Pot. O
 Ingentem confidentiam tantamne rem
 Tacita ut ferat postulas? ita depuditum est semel?
 Ios. Here, nè me spectes. Pot. Ego te furcifer,
 Si uiuo. hæccine te flagitia facere? hæccine
 Te admittere indigna esse ausum domo mea?
 Seph. Ec quid pudet? Ios. Pudere oportet eatenus,
 Qua res ferat, Seph. Vbi nunc fas, fidesq; est, & qui
 erat
 In falso tibi plurimus ore Deus? Pot. At uide,
 Quam immeritò hæc Ioseph ægritudo oritur mihi
 Abs te potissimum? qui te penè à puero
 Curauì sedulo. docui, monui, bene
 Precepi & fèci semper, quæ potui, omnia
 Peq; semel complexus, fouere destiti.
 Propterea quod seruebas liberaliter.

Habue

C O M O E D I A S A C R A

Habui, amavi, atq; ornaui pro meo. deniq;

In omnia mea ius tibi feci, adductus tua

Ista modestia, moribusq;, omni à dolo

Et perfidia, uisus usq; alienissimis.

Nunc de repente, benignitatis iam meæ,

Tuæq; fortunæ immemor, pro maxumis

Meritis hanc ingratiſſime gratiam refers

Mihi? pro merito optumè hoc præmiij repēdis? Sēph. Ut

Semel hypocrisis omnis se detexit tua?

Nunc quod fidelis & modestus antehac

Visus es, id non fuisse ex uera uita, neq;

Animo ingenuo, palàm nempe est. Ios. Mi here. Pot:

Quid mi here?

Ios. Vix contineo, sed me reprimam. Vnum hoc queso,

né mihi ætas

Tetra.
catale.

Obstet. néue ex aliorum iudices ingenijs sodes.

Sēph. Os impudens, & ferro inurendum. imò iam ea Trime-

Ætate es, ut non sit peccato ignoscier

Æquom. Ios. Nam quid peccaui, aut cōmerui an quia

Non prorsus iniusta obsequor?

Diame.

Sēph. Quid ais uenefice? isti huccine tu me rogas.

Iambic.

Qui me, & herum, & familiam dedecoras? uel fuga Trime,

Tua id tibi, quod quæris, respondeat quid hoc

Loquitur pallium? Pot. Eho propudiū, qui me stipitē,

Haud hominem, censes. etiam sperasti inficias

Tantum ire posse nefās? adeo ne teneq;

COMOEDIA SACRA

Pietas, neq; ius & æquom, in officio, improbe,
 Continere potuere? Seph. Vide, impudemia quid facit,
 Et præceps cupiditas? Pot. Proh ingratitudinem,
 Dijs hominibusq; inuisam. Seph. Ingrato homine nihil
 Quidquam scelestius. nimio præstat mortuum
 Quim ingratum esse. Ios. Istam caui turpitudinem
 Sedulo, Pot. Parum est cauisse, non cauere. Ios. Nil
 Ego peccaui. nisi peccare est, hero magis
 Fidum esse quàm sibi. Pot. Quomode sacerrume?
 Fuisti, non es fidus. tum benevolentiam
 Expertus es meam. nunc iram senties,

Mono-
 meter.

Quando huc prouocas.

Troch.

Seph. Aequom est, gratiã qui ferre nescit, offensam uti
 Ferat. Ios. Here, ut seruom inculpatum usque gesserim,
 domumq;

Tetra.
 catalecti
 ci.

Vt commodis haud aspernandis auxerim tuam, isthuc
 Et ipse conscius testabere. ita ut, siue introires,
 Gaudio fruerere tecum, seu prodires foras. Pot. Ridi-
 culum..

Trime.

Verbis soluere postulas, quod re malefeceris

Tetra.
 catalecti
 cus. Tris-
 metri.

Ios. Si quidem malefeci. Pot. Si quidem? conatus mihi
 Pro facto est. Ios. Tot iam annos tibi serui. an tibi un-
 quam à me ulla

Est orta iniuria? Pot. At id restabat scilicet.

Seph. An non est hæc magna satis tibi? Quisquam ne
 ita

COMOEDIA SACRA

Animo est omisso, tantam ut contumeliam
Ferat? Ios. Casus humanos qui norit. Seph. Impudens.

Hoc ne euenire maius, aut grauius potest?

Pot. Iam parce sodes coniunx. heus lorarij.

Ios. Here, per clementiam tuam te oro. Pot. Satis

Iam satis Ioseph, spectata erga te mea

Est clementia. Seph. Satis & ipsa periculi adij.

Pot. Faxo haud dicas nactum esse, quem derideas.

Lor. Quid uis here, aut quid imperas? Pot. Abducite

Hunc intrò. Lor. Quemnam? Pot. Ioseph. Ios. Siccine
mecum agis?

Seph. Patiendum est. Pot. Meritoq; id tuo. quom, que
non licent,

Haud ueritus patrare, tolera que non libent.

Ios. Si deliqui, nullam causam dico here. sed etiam
atq; etiam

Vide queso, que in tuos exempla familiaris statuas. Tetra-
catale

Nam deinde causse quaelibet succerint uxori. aut

Alij, si quis cui seruos ex sententia non sit satis, Acata
lectici.

Occasione tantum opus fuerit leui, Seph. Tun' me scelus
Trimes

Tam diri ausis facinoris insimulare? Pot. Rapite
tri,

Inquam. atq; auditim? quadrupedem costringite. Tetra-
catale.

Ios. Nunc tandem apparet, amorem qui uocatur & ui
detur? Acata
lectici.

Stultis, cum haud amorem esse. sed odium. Seph. Odio
lectici.

ius es. tace, ac

COMOEDIA SACRA

Sequere infelix. Ios. Infelix est, non qui accipit sed qui
facit

Iniuriam. pulchrum est, fidei, uel mortem obiri gratia.

Seph. Enimuero, si uir sies, dignum hic iam supplicium
luat

Pot. Nimis iracunde censen reperire. posse ullum ser-
uom,

Vitio qui careat? an quia non delinquent heræ? Seph.
Eho Potiphar.

Sic Ho. Aut tu morere, aut scelcratum illū pro meritis perde.
Iliad. 3. exemplo uti

Sit, ne quis posthac temerarius, herili ausit pudicitiae

Insidiari. Pot. Ohe uxor, ne seuitant opere. Seph.

Quin tu parum

Trime. Perspexisse mihi eius uidere audaciam.

Tetra. Ita me Dij ament. ut uideo ineptam lenitatem nunc
acatale. tuam,

Et facilitatem prauam, dimissurum eum credo, quò
suam

Etiam sic exædificet inchoatam perfidiam. Pot. Insci-
tia est,

Nimum iræ credere, quæ nescit modum. post statuã.
Seph. Non tu illum

Trime? Capitis potius, quam te perdas, & familiam?

Tri. Equidem cupio misera, in hac re iam defungier.

Sed quæ spes est, illum fore frugi? num pudor

Corriget

COMOEDIA SACRA.

Corriget? at iam depuduit. ætas grandior?

At ea, nunc ut fit, semper addit nequitiam

Quisquis semel degenerauit, nunquam bonus.

Pot. Nescias uxor, multa accidunt mortalibus

Sepè in uita, atq; ætate agunda, quæ uolunt,

Quæ nolunt. Seph. Improbilas alia aliam trahit.

Pot. Hem, quid nam hoc rei? quid hæc uolt improbitas
sibi?

Abi intrò. ego quid factò fiet opus uidero.

ACTVS TERTII SCENA II.

Iambici tetrametri, catalectici.

Potiphar

VAE misero mihi, quanta spe decidi? hoccine de
improuijo

Mali mihi obijci tantum? ô tempora, ô mores. quid iam

Credas, aut cui credas, quem ues fidelem habeas, nescias.

adeo

Exulceratisumo iniquissimòq; hoc sæculo sunt

Fermentata omnia, fides, fidelitas, amor, pietas,

Amicitia, sodalitas, officia, beneficiâq;

Omnium omnia. sese omnes amant. sua quærunt. sibi bes
neesse

Volunt solis. heu me infelicem. siccine dum ego tua fres
tus

COMOEDIA SACRA

Fide, domo absum demens, regi inserviens Ioseph,
 Tu interea rem tuam curasti, & me in tantum coniecisti

Mali? quem ego semper pudore & liberalitate
 Præ cæteris retinui, quo uicissim, omnibus è seruis,
 Heri nemo obseruantior fuit semper. quæ nunc res
 Repente mores uertit tuos, uirtutem uti lubricum
 Iam posthabeas tuæ? an qui serui sunt, dimidio mentis
 Capti sunt, ut nonnullorum est sententia? nam alioqui,
 Non est uerisimile, neq; inducere in animũ meũ queo,
 Tantam uirtutem tam subito degenerare potuisse.
 Frugi usq; frugi est. sed quàm mira rari pectoris erat
 Præsentia? quæ constantia uultus? quam ingenua modestia? at

Res est pauca & clamosa, mens sibi male conscia. fors
 san illum

Atq; hanc quispiam lusit dolis. sed qui tacet, fatetur,
 Atqui genuina uirtus, innocentia fudit sua.
 Illi uerbosi sunt, qui turpia facta oratione
 Dissimulant. & uerecundiam eius noui, liberalem,
 Et reuerentem mei, ac quom cogito, haud scio an, quæ
 dixit

Vxor sint uera oĩa, quin nonnullũ mihi scrupulũ odio
 Illo iniecit suo. multa sæpè uerbis exagitantur,
 Quom res secus habeat. Tum, fieri solet ut, qui ipsi in
 iniuriam

Fecero

COMOEDIA SACRA

Fecere, exoptulent. Iam, ut sit ita, peccatum magnum
fuerit,

At primū. nemo sapit omnibus horis nec ita sum calide
Iuuent e inmemor, aut tam imperitus rerum, ut quid
amor ualeat

Nesciam mea potius culpa est, qui nimium lubricae eius
Dederim etati licentiae. cui tuta etiam timenda
Sunt omnia. si eum occido, seruum perdo, qualem haud
temere

Iterum inuenero. per quem plurima mihi commoda
contigere.

Tum autem, Deum eius metuo. quem mihi per eum us-
que sensi

Esse propitium. Illud existimo esse humani ingenij po-
tius,

Vt includam, dum deferuescat etatis calor. ne
Posthac idem queat, tamen usus mihi ex eo non pereat.
hunc unum

Hactenus expertus sum fidelem seruum, heriliumq; res-
rum

Amantem. multa qui bene fecit, eius errorem ferre
Aequom est. iuuenis est corrigi pensariq; potest, quod
iam

Mutari non potest satis profecto mali est ei, qui &
Seruos & peregrinus, & uinctus est simul. Itaq; cog-
gendi

Quod

COMOEDIA SACRA

Acatale
ctici.

Quod deliquit, si deliquit, spatium dabo. mansuetudine
Et clementia nihil homini melius in uita, Ceterum
Non usus est, me illi temere aperire, ehò, ubi estis uos?
foras
Agite huc. corruptorem isthunc seruom meum Ioseph
educite.

ACTVS IIII. SCENA I.

Iambici, tetrametri, acatalectici.

Lorarij. Potiphar.

Ioseph.

ADsumus here. si quid nos uis, impera. Pot. Age
tu, huc procede bone uir.

Lepidum mancipium meum. Iam, ubi loci fortunæ sient
tue,

Facile intelligis equidem efficiam, ut, qui fueris apud
me, & quis prius,

Scias. quãdò ego te uideo immutatis moribus esse, atq;
ingenio,

Ingrata, atque irrita omnia habere, quæ benefecimus
tibi,

Tu ne pudicitiam potuisti tentare herilem? Ios. Ah.

Pot. Quid mihi

Respondes? quid nunc sic taces? Ios. Quia me eloqui in
dignum est here.

Pot. Ac tu factu esse indignum cogitare debebas scelus.

Ceterum

COMOEDIA SACRA

*Ceterum, equidem nondum spem omnem salutis abieci
tuae*

*Ioseph. proinde quò te ad frugem recipere queas, uin-
culis*

*Tibi domare lasciuiam contentus ero, grauiora merito
Pristinae id uirtutis respectu tuae. abripite eum in car-
cerem,*

*Tanti ut sceleris poeniteat. Ios. Here, animum istum
laudo, atq; amo tuum.*

*Quo usus, benigno, & amico sum, dum licuit. nunc dū
non licet*

*Mihi, ut possam fero. at abripite sanè. confido fore,
Ut res me ipsa reducat aliquando in gratiam.*

*Pot. Non mihi negotium hoc uolgaribus dolet modis.
sed*

*Quid me frustra cruciem? quid me afflicte? quando iā
infectum*

*Fieri haud potest. casus humani communes sunt. non
mibi*

*Primo, neque soli, nec solus adeo hicce accidit. in re (ut
aiunt)*

Mala, bonus animus dimidium adimit mali.

Senarij
Tetra.
catale-
ctici.

Senarij

ACTVS IIII. SCENA II.

Tetrametri catalectici, tum iambi
ci, tum Trochaici.

Lorarij

COMOEDIA SACRA

Lorarij. Ioseph.

Iambi.

Quid isthuc quæso Ioseph est negotij: siccine
te

tenarij
Troch.

Subiuro miserum ædibus eijcier in carcerem?
Ios. Non in carcerem eijci, sed carcere dignum admite
tere

Aliquid miserum est. sepe uincula probis iuxta atque
improbis

Accidere. dum ne ob malefacta patiar, parui æsumo.

Iambi.

Lor. Dixisti honestè Ioseph. uerū huic dolor adest ho-
nesto.

Ios. Est qui citò corrigere, et mutare potest lætis tristia.

Troch.

Deus. cui nota est caussa calamitatis, & ueritas rei, et
Ut peruiuam in his ad summam usque ætatem, tamen
breue

Dimes-
ter.

Spatium est perferendi miseriam.

Lor. Sapis, qui nec, præter quas carcer habet, adas mo-
lestias,

Troch.

Iambi. Et quas habet rectè seras. Ios. Nam si me afflictè, quid
mibi

Lucri sit: nonne eadem sim ferenda nolenti tamen?

Thoc. Quodcunque Deus ille facit, ferendum est æquo ani-
mo. cui

Pugnare, & frustraneum, & impium iuxta est. Insci-
tia

Est uerò, gratis malum esse uelle, quom liceat bono.

Lor.

COMOEDIA SACRA

Lor. Verum proin obdura.rebusq; te serua secundis.

Iambi,
Troch.

Ios. Equidem semper ea uolui, & feci, ut non modò se-
cunda mihi

Sperare, sed aduorsa contemnere queam. Lor. Dij uo-
stram fidem.

Hominis ingenium constans, ac praesens. lacrimas ex-
cusit

Iambi.

Mihi. miseretq; me cius. hoc nemo fuit commodior

Semper. nec ad herilia negotia quisquam attentior, cui

Domus parebat tota modo. ehem, quò redactus subito

Est? ut mortale nihil florere diu potest?

Senarij

ACTVS IIII. SCENA III.

Trochaici, Tetrametri, catalectici.

Ioseph.

PRò summe Deus, autor, rectorq; omnium & mū-
di arbiter.

Quem tandem grauibus laboribus statues modū meis?

Perpetuo tenore, aduorsis succedunt aduorsa mihi.

Aspicias hæc Deus, nam te nihil fallit. domi grauem

Pertuli fratrum inuidiam diu, immerito meo, à quibus

Etiam cædi destinatus, uerum praesenti tua

Seruatus ope, ab eis uenditus, dulcem patriam exilio,

Libertatem seruitute commutauit auream. sed hæc,

Tua benignitate, leuia expertus sum satis quasi

Me

COMOEDIA SACRA.

Me ita fratrum odio liberatum uolueris. ecce autem,
res noua

Orta est porrò. quæ omneis mihi rationes conturba-
uit, &

Extremam in sortem coniecit simul ò Deus. at pro fide
Continentiaq; hoc præmij fero? sed ne me poeniteat
Fuisse piũ. sic præstabat, quàm perpetua domi dissidia
Conflasse. ego solus quom sim, facile hanc pertulero in-
iuriam,

Qui grauiorem olim tuli, quid enim faciat aliena quò
Ipsi in me fratres ad eum seuerint modum mei? cete-
rum,

Qui me ab ijs eripuisti Deus, tute uiam inueneris,
In te omnis spes est mihi sæpè qui, re gesta pessumè.
Gesta ut sit probe facis. fortasse & sic mihi tua
Consulis bonitate, tutus ab impudica ut sim. sequor
Quo me tua sancta uoluntas uocat, addam et hanc tole-
rantiam

Superioribus, quid mihi refert Ioseph esse nomen, nisi
Factis probo? homo sum, humanis natus casibus obno-
xius.

Cui nihil recusandum, quod communis fert conditio,
Neq; grauius ferundum, quod uitari non potest.

Catastrophe.

ACTVS V. SCENA I.

Trochaici

COMOEDIA SACRA

Trochaici tetrametri catalectici.

Hanno.

NAE alba iam rarâq; in hominibus auis, fides
& gratia

Est. quarum locum, perfidia ingrâtudoq; obtinent.
Ita bonis intermorientibus moribus iam, affatim
Succrescunt mali, magis ac magis indies. posteriori-
bus

Semper deterioribus. hæc mihi ex ipsa adeo re incidit
Cogitatio, dum concaptiui in mentem uenit mei
Ioseph Hebræi quem ego in tã aduersa, aut cuorsa po-
tius,

Miserum fortuna, tantum temporis interuallum malè
Gratus de serui, cuius me pœnitet nunc, & pudet.

Miseretq; eius. qui mihi in cõtubernio nuper carceris,

Quà non comitate sermonis, quã non ministerij

Sedulitate leuauit miseriam? quã solerti mihi

Coniectura, insomnij aperuit ueritatem? Visus ut

Fortè per quietem eram triplicem uidere palmitem

Botris oneratum grandibus iam, & uindemiæ idoneis.

Quibus à me resectis, expressisq; in poculum regiũ,

Mustum. regi offerre bibituro. pergratum ei officium

Retuli ad ipsam anxius. ille, bono protinus aïo iubet

Esse. portendiq; pristinae intra triduum mihi

Dignitatis restitutionem, quod Vinum Deus

Exhilarandis creauit animis, solandisq; laboribus.

COMOEDIA SACRA

Quo & amicitia conciliatur, diluitur inimicitia
Mortalibus, at te (inquit) obsecro Hanno, meminervis
mei

Quom bene crit tibi, redde operam mihi apud Parho-
nem, carcere

Eximundum ut cures, quô detrusus sum, nulla mea
Culpa, neq; meritò, sed furtim Hebræo huc abductus
solo.

Dein, ob innocentie studium, indigna hæc nocentium
Sustineo supplicia, sed cessatum à me usq; adhuc fuit

Captanti semper oportunitatem, ita ut sit iam duo
Effluxere anni, simul secunda fortuna ebrio,

Aduorse obliuio, illiusq; mihi obrepfit securitas:

At nunc eam pensasse utcunq; tandem negligentiam,
Sanè uolupe est, atque ea quidem iam obtulit se occa-
sio,

Vt non sine numine, uel hanc nunc, uel tunc obliuionẽ
illam

Comigisse, credere sit. Sed quid cesso etiam adire
cum

Hoc ut tanto tamq; insperato quàm primum gaudio
Impertiam, lubentio remq; faciam, quàm lubentia est

Aperite ocyus hoc, heus, ecquis hæc est, ecquis audit?

ACTVS V. SCENA II.

COMOEDIA SACRA

Tetrametri trochaici, catalectici.

Puer Hanno

Gulussa.

H^{Oc} Quis pultauit ostium? Han. Qui tibi proximus astat. nuncia

Vt prodeat Gulussa foras. est, qui illum conuentum esse uolt.

Pu. Nihil aliud dicam? Han. Ut uenire properet. ne in mora mihi

Siet, ita res est. Pu. Fecero. Han. At iam factum oportuit. uola.

Gul. O salue mi Domine. Han. Et tu multum salue Gulussa mi.

Sed Ioseph iam huc. ex precepto regis, producto est opus.

Maximam cui letitiam & triumphum adfero, aduentu meo.

Gul. Optume factum, & gaudeo. nam illi fauceo iuueni, quem ego

Esse scio honore quouis dignum. Han. Est sane. at nunc matura. ita

Facto opus est. Gul. Curabitur.

D 2 ACTVS

COMOEDIA SACRA
ACTVS V. SCENA III.
Trimetri Trochaici, catalectici:

Hanno Ioseph.
Gulussa.

N Vlla est conditio tam desperata, quæ
Non in melius, quom Dij uolunt, citò
Restitui queat. quod de me adeo cuiuis
Facile est noscere. qui nihil sane minus,
Atq; pistorum ille prafectus, reus
Peccati in dominum meum regem, illo in crucem
Acto, ego clementia eius pristinae
Dignitati restitutus uiuo tamen.
Sed quem uolui, eccum. Ioseph te plurimum
Saluere iubeo. Ios. Salue Hanno. isthæccine
est fides? Han. Peccaui, fateor. uincor. at
Nunc, quando tibi Deus & uirtus tua
Reditum & restitutionem in meliorem statum
Aperuit, tuæ fuerit sapientiæ
Magnitudinis animi, quòd accidit.
Obluisci. quod in stat cura habere. ita
Aequom ac dignum alijs factis tuis feceris.
Ios. More hominum fit Hanno, ut miserorum, malò
In foelicitate capiat obliuio.

COM OEDIA SACRA

At ego illud, scio, quàm doluerit cordi meo.

Han. At nunc gaude mi Ioseph. Ios. Quid gaudeam?

Han. Equidem iam te fortunatum fecero.

Ios. Isthuc Deo in manu est, ubi dignabitur.

Han. At, sine controuersia, Ioseph, Dij

Te omnes adiuuant. Ios. Ita uelim, sed nihil

Sentio etiamnum. Han. Faxo ergo ut sentias.

Ios. Quin dic, quid tandem est bonæ rei? Han. Accipe hem.

A Parhone rege missus sum modò,

Vt te adducerem. Ios. Hem, Han. Nè uerearis. bono

Animo es. Dij te, Ioseph, seruatum uolunt.

Ios. Obsecro num nam ludis tu nunc me? Han. Egon?

Te? quamobrem? Ios. Nescio. sed qui isthuc credam ita

Esse, mihi dici uelim. Han. Dicam tibi.

Rex gemini sibi obuersati insomnij

Confusus portentensosis ambagibus,

Cunctis diuinis, ac coniecturibus,

Et quotquot tota Aegypto sapientia

Præstant, consultis frustra, ut cui nihil

Explicare quicquam possint, quom magis

Inde etiam consternaretur, de tua

Ei oportune maxumè sapientia

COMOEDIA SACRA

Suggesi. quondam ipse quam expertus fui.
 Quare huc te accersitum, iussit ire me,
 Eiusdem quo beneficij, cuius mihi
 Olim, nunc item ipsi facias copiam.
 Perpetuò sic cum deuincturus, simul
 Et libertatem, & nobilitatem ex eo,
 Et gloriam tibi, & rem pariturus. Gul. Bene, ut
 Me Deus amet, factum gaudeo. Ios. Dic. bonan^a
 Mihi fide isthac uerba dixisti? Han. Bona.
 Non mihi credis? Ios. Deus supreme, iterum
 Mihi natus uideor, si uera prædicas.
 Han. Ita me amet quam ego amo, ut haud menti-
 or tibi

Ioseph. Ios. Deus tibi oro semper omnia
 Optata offerat. eamus. duc me ad cum obsecro.
 Gul. Isthuc Deus bene uortat. Ios. Ita spero quidem.
 Han. Fac modò animo præsentis ut sis. Gul. Quin caue
 Mi Ioseph, né committas nunc, ut tibi
 Ipse defuisse uideare. quod quidem
 Ita diuina occasio. atq; indole
 Ista tam egregia, iuxta indignum foret.
 Bene gerundæ rei facultatem datam
 Amittere, dementia est. Ios. Faciam sedulò.
 Han. Eamus iam ergo. Ios. Atque aliquanto lu-
 bentius,

Quam

COMOEDIA SACRA

Quàm quidem huc accessi. O Gulussa, Vale.

Gratias habeo atq; ago meritò maxumas

Tibi, uicissimq; ubi quid usus uenerit,

Bene faxo lubens. Gul. Benigne dicis. Vale,

Atq; salue Ioseph. ac bene rem gere.

Oh. quid est quod nunc malim, quàm quod iam
huic

Euenire intelligo. è p. edore sic

Ad benigniorem tandem sortem uti

Euehatur, uirtus ita ut meretur eius?

Nam si hæc regi interpretetur somnia,

Vt fecit concapte iucis antehâc suis,

Et libertatem ei, & opes & gratiam,

Cumulatè partum iri scio. quod reliquom est.

Spectatores, qui uirtutem ducitis

Maximi, æquom est Ioseph gratia,

Vos dare plausum postremò in Comœdia.

Omnis uni Deo gratia & gloria.

FINIS.

D 4 LVCH

LVCII COELII LACTANTII

Firmiani carmen de passione
Domini.

Quisquis ades. medijsq; subis in limina tēpli,
Siste parū, insonitūq; tuo pro crimine passum
Respice me: me conde animo, me in pectore serua.
Ille ego, qui casus hominum miseratus acerbos:
Huc ueni, pacis promissæ interpres, & ampla
Communis culpæ uenia: hic clarissima ab alto
Reddita lux. terris, hic alma salutis imago:
Hic tibi sum requies, uia recta. redemptiō uera.
Vexillumq; dei, signum & memorabile fari.
Te propter, uitamq; tuam sum uirginis aluum
Ingressus, sum factus homo, atq; horrentia passus
Funera, nec requiem terrarum in sinibus usquam
Inueni, sed ubiq; minas, sed ubiq; labores.
Horrida prima mihi in terris magalia Iudæ
Hospitia in partu, sociæq; fuere parenti.
Hic mihi fusa dedit bruta inter inertia primum
Arida in angustis præsepibus herba cubile.
In pharijs primos fixi regionibus annos.
Herodis regno profugus: reliquosq; reuersus
Iudæam, semper ieiunia, semper & ipsam
Pauperiem extremam, & rerum inferiora secutus:
Semper egens monitis humana salubribus almæ

Ingenia

COMOEDIA SACRA.

Ingenia ad studium probitatis aperta salubri
 Plurima doctrinæ iniungens miracula: quare
 Impia Hierusalem rabidis exercita curis
 Inuidiæ, seuisq; odijs, & cæca furore,
 Infonti est pœnis letalibus ausa cruentam
 In cruce terribili mortem mihi quærere, quæ si
 Latius ipse uelim distinguere, siq; per omnes
 Ire iuuet gemitus. mecum & sentire dolores:
 Collige consilia, insidias uè, meiq; nefandum
 Sanguinis innocui precium, & simulata clientis
 Oscula, & insultus, & seue iurgia turbæ:
 Verbera præterea, & promptas ad crimina linguas.

 Fige animo & testes, & cæci infanda Pilati
 Iudicia, ingentemq; humeros, & fessa prementem
 Terga crucem, atq; graues horrèda ad funera gressus.
 Nunc me, nunc uero desertum extrema secutum
 Supplicia, & dulci procul à genitrici leuatum
 Vertice adusque pedes me lustra: en aspice crines
 Sanguine concretos, & sanguinolenta sub ipsis
 Colla comis, spinisq; caput crudelibus haustum,
 Vndiq; diua pluens uiuum super ora cruorem.
 Compressos speculari oculos, & luce carentes,
 Afflictasq; genas, arentem suspice linguam
 Felle uenenatam, & pallentes funere uultus.
 Cerne manus clauis fixas, tractosq; lacertos,

DE RESVRRECTIONE

Atq; ingens lateri uulnus, cerne inde fluorem
 Sanguinem, fessosq; pedes, artusq; cruentos.
 Flecte genu, lignumq; crucis uenerabile adora
 Flebilis, innocuo terramq; cruore madente in
 Ore petens humili, lachrymis suffunde subortis.
 Et me nonnunquam deuoto in corde. meosq;
 Fer monitus. sectare meæ uestigia uitæ.
 Ipsaq; supplicia inspiciens, mortemq; seueram,
 Corporis innumeros memorans, animiq; dolores.
 Disce aduersa pati, et propriæ inuigilare saluti.
 Hæc monimenta tibi, si quando in mente iuuabit
 Voluere, si qua fides animo tibi ferre meorum,
 Debita si pietas, et gratia digna laborum
 Surgat, erunt uere stimuli uirtutis, eruntq;
 Hostis in insidias clypei, quibus acer in omni
 Tutus eris, uictorq; feres certamine palmam.
 Hæc monimenta tuos, si labilis orbis amicos
 Auertent sensus, fugiente decoris ad umbra
 Mundani efficient, ne spe captatus inani,
 Mobilis occiduis fortunæ fidere rebus
 Auseris, aut uitæ sperare fugacibus annis.
 Sed te nimirum, sic ista caduca uidentem,
 Secula, et exutum patriæ melioris amore
 Orbis opes, rerumq; usus, & uota priorum,
 Moribus extollens sacris, uitæq; beatæ

Spe,

DOMINI.

Spe, duras inter pœnas, te rore fouebunt
 Cœlesti, pactiq; boni dulcedine pascent.
 Purpuream donec post ultima fata relicto
 Corpore, sublimes animam reuocabit ad auras.
 Gratia magna tibi tunc omnem exuta laborem.
 Angelicos tunc leta choros, aciesq; beatas
 Sanctorum inspiciens, æterna pacis amœna,
 Perpetuo sc̄elix mecum regnabit in aula.

LV. COE. LACTAN
 tij Firmiani de resurrectionis do-
 minicæ dic.

Salua festa dies toto uenerabilis æuo,
 Qua Deus infernum uicit, & astra tenet.
 Tempora florigero rutilant distincta sereno,
 Et maiore poli lumine porta patet.
 Altius igniuomum solem cœli orbita ducit,
 Qui uagus oceanas exit, & intrat aquas.
 Armatus radijs elementa liquentia lustrans
 Hac in nocte breui tendit in orbe diem:
 Splendida sincero producunt æthera uultu,
 Lætitiãq; suam sydera clara probant.
 Terra serax uario fundit munuscula cultu,
 Cum bene uernarit, reddit & annus opes.

Mollia,

DOMINI.

Mollia purpureum pingunt uiolaria campum.
 Prata uirent herbis, & micat herba comis.
 Paulatim subeunt stellantia lumina florum,
 Floribus arrident gramina cuncta suis.
 Semine deposito late seges exilit aruis,
 Spondens agricolæ uincere posse famem.
 Caudice deserto lachrimat sua gaudia palmes.
 Vnde merum tribuat, dat modo uitis aquã,
 Cortice de matris tenera lanugine surgens,
 Præparat ad partum turgida gemma sinum.
 Subq; hyemis tempus foliorum crine refuso,
 Iam reparat uiridans frondea tecta nemus.
 Mistas alix, abies, corylus, siler, ulmus, acer, nux,
 Plaudit quæq; suis arbor amœna comis.
 Constructura fauos apïs hinc alucaria linquens,
 Floribus instrepitans poplite mella rapit.
 Ad cantus reuocatur auis, quæ carmine clauso.
 Pigrior hyberno frigore muta fuit.
 Hinc Philomela suis attemperat organa cannis,
 Fitq; repercusso dulcior aura melo.
 Ecce renascentis testatur gratia mundi,
 Omnia cum domino dono redisse suo.
 Nanq; triumphanti post tristia tartara Christo,
 Vndiq; fronde nemus, gramine flore fauent.
 Legibus inferni oppressis, super astra meantem

Laudant

DE RERESVRRECTIONE

Laudant rite Deum lux, polus, arma, fretum.
Qui crucifixus erat, Deus ecce per omnia regnat.
Datq; creatori cuncta creata precem.
Mobilitas anni, mensum, lux alma dierum,
Horarum splendor, stridula cuncta fauent.
Hinc tibi sylua comis, plaudit quoq; campus aristas.
Hinc grates tacito palmitis uitis agit.
Hinc tibi nunc auium resonant uirgulta susurro.
Has inter nimio passer amore canit.
Christe salus rerum, bone conditor, atq; redemptor.
Vnica progenies ex dicitate patris.
Irrecitabiliter manans de corde parentis,
Verbum subsistens, & patris ore potens.
Aequalis concors, socius, cum patre coæuus,
Quo sumpsit mundus principe principium,
Aethera suspendis, sola congeris æquora fundis,
Quæq; locis habitant, quæ moderata uigent.
Qui genus humanum cernensmersum esse profundo,
Ut hominem eriperes, es quoq; factus homo.
Nec nostro tantum uoluisti è corpore nasci,
Sed caro, quæ nasci pertulit atq; mori.
Funeris exequias patris nouus author, & orbis,
Intra mortis iter dando salutis opem.
Tristia cessarunt infernæ uincula legis,
Expauitq; chaos luminis ore premi,

Deprecant

DE RESURRECTIONE.

Deprecunt tenebræ Christi fulgore fugatæ,
Aeternæ noctis pallia crassa cadunt.
Solicitam sed redde fidem precor alma potestas.
Tertia lux redijt, surge sepulte meus.
Non decet ut uili tumulto tua membra tegantur.
Non precium mundi uilia saxa premant.
Indignum est, cuius clauduntur cuncta pugillo,
Ut tegat inclusum rude uetante lapis
Lintea tolle precor, sudaria linque sepulchro,
Tu satis es nobis, & sine te nihil est.
Solue catenatas inferni carceris umbras,
Et reuoca sursum quicquid ad ima ruit.
Redde tuam faciem, uideant ut secula lumen.
Redde diem, qui nos te moriente, fugit.
Sed plane implesti remeans pie uictor olympum,
Tartara pressa iacent, nec sua iura tenent
Inferus insaturabiliter caua guttura pandens.
Qui raperet semper sit tua præda Deus.
Eripis innumerum populum de carcere mortis.
Et sequitur liber, quo suus author abis.
Euomit absorptam pauide fera bellua plebem,
Et de faucibus lupi subtrahit agnus oues.
Hinc tumulum repetens post tartara carne resumpta,
Belliger ad cælos ampla trophæa refers.
Quos habuit poenale chaos, iam reddidit iste.

Et quos

DOMINI

Et quos mors peteret, hos noua uita tenet.
Rex sacer ecce tui radiat pars magna trophæi,
Cum puras animas sacra lauacra beant,
Candidus egreditur nitidis exercitus undis,
Atq; uetus uitium purgat in amne nouo.
Fulgentes animas uestis quoq; candida signat,
Et grege de niueo gaudia pastor habet.
Additur hac felix concors mercede sacerdos,
Qui dare uult Domino dupla talenta suo.
Ad meliora trahens gentili errore uagantes,
Bestia ne raperet, munit ouile Dei.
Quos prius Eua nocens infecerat, hos modo reuocant
Ecclesiæ pastor ubere lacte sinu.

FINIS.

Univ. Bibl.
München